

UPRavno SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

IN

SKLEP

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	02-04-2012	Sig. znak: 0520
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 090-191/2010/15		

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: , Ljubljana, zoper
toženo stranko: INFORMACIJSKI POOBlašČENEC, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo in sklep Informacijskega pooblaščenca št. 090-191/2010/5 z dne 1. 12. 2010 ter zoper odločbo Okrajnega sodišča v Kočevju št. Su 020504/2010-128 z dne 22. 9. 2010,

na seji 14. marca 2012

RAZSODILO:

- I. Tožba se v delu, ki se nanaša na odločbo Okrajnega sodišča v Kočevju št. Su 020504/2010-128 z dne 22. 9. 2010 zavrže.
- II. Tožba se v delu, ki se nanaša na odločbo in sklep Informacijskega pooblaščenca št. 090-191/2010/5 z dne 1. 12. 2010 zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ je z izpodbijano odločbo zavrnil zahtevo tožnice za vpogled v star osebni imenik za k.o. Trava in k.o. Draga. V obrazložitvi navaja, da je tožnica zahtevala vpogled v navedeni imenik, vendar pa glede na izjavo vodje zemljiške knjige Zlate Mihelič prvostopenjski organ ugotavlja, da dokumenti, katerih vpogled zahteva tožnica, pri tem sodišču ne obstajajo več, kar pomeni, da ni izpolnjen pogoj, da se mora dokument nahajati v materializirani obliki, to pomeni, da ne gre za informacijo, s katero organ razpolaga.
2. Tožnica se je zoper prvostopenjski akt pritožila, drugostopenjski organ pa je prvostopenjsko odločbo odpravil, zahtevo tožnice za vpogled pa je zavrnil kot nedovoljeno. Pri tem drugostopenjski organ ugotavlja, da je tožnica že dne 15. 7. 2009 zahtevala „originalni seznam posestnikov v k.o. Trava in k.o. Draga, v katerih so bili njihovi pokojni predniki vpisani kot lastniki posesti v Srednji vasi pri Dragi ter Dragi“. Zaradi molka organa se je tedaj tožnica pritožila na drugostopenjski organ, ki je zadevo prevzel v odločanje in izdal odločbo št. 090-165/2009/7 z dne 8. 3. 2010, s katero je delno ugodil zahtevi tožnice in naložil prvostopenjskemu organu, da ji mora posredovati fotokopije osebnih imenikov za k.o. Trava (črka M) ter k.o. Draga (črka M), pri čemer je odredil, da se morajo prekriati imena in priimki ter podatki o prebivališču vpisanih oseb. Zoper to odločbo je tožnica vložila tožbo pri upravnem sodišču, kjer se zadeva vodi pod opravilno številko I U 512/2010. Drugostopenjski organ je pri prvostopenjskemu organu opravil ogled in izvedel, da le-ta starih osebnih imenikov nima in da v tem postopku ni bilo novih dejstev in okoliščin, zaradi katerih bi odločili drugače, kot je bilo odločeno prvič. Stari imeniki so se uničili in jih že v času bivše vodje zemljiške knjige ni bilo, lastniki so bili že prečrtani in vpisani v nove knjige. Drugostopenjski organ torej ugotavlja, da je o zahtevi tožnice že odločil z odločbo št. 090-165/2009/7 z dne 8. 3. 2010. Ta odločba pa ni postala pravnomočna, ker je bil zoper njo sprožen upravni spor. Ker tožnica s tokratno zahtevo želi iste dokumente, drugostopenjski organ ugotavlja, da je prvostopenjski organ pri odločanju spregledal dejstvo, da je prosilka iste dokumentne, kot so predmet tokratne zahteve, od istega organa zahtevala že s prvo zahtevo z dne 15. 7. 2009 in da je bilo o tej zahtevi že odločeno na drugi stopnji. Prvostopenjski organ je o zahtevi tožnice odločil meritorno, čeprav bi moral ob upoštevanju določbe 4. točke prvega odstavka 129. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) uporabiti drugo vrsto upravnega akta, to je sklep o zavrženju zahteve. S tem je prvostopenjski organ bistveno kršil pravila postopka in je njegova odločba v celoti napačna, na to kršitev pa mora drugostopenjski organ paziti po uradni dolžnosti. Po določbi 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP organ s sklepom zavrže zahtevo, če se v isti upravni zadevi že vodi upravni ali sodni postopek ali je bilo o njej že pravnomočno odločeno, pa je stranka z odločbo

pridobila kakšne pravice ali so ji bile naložene kakšne obveznosti. Enako ravna, če je bila izdana zavrnilna odločba in se dejansko stanje ali pravna odlaga, na katero se opira zahtevek, ni spremenilo. Z odločbo z dne 8. 3. 2010 je tožena stranka odločala o vseh obstoječih imenikih, s katerimi prvostopenjski organ razpolaga in se ni omejila na „stare“ ali „nove“ imenike. Tožena stranka je preverila, ali je bilo z odločbo z dne 8. 3. 2010 odločeno o isti zadevi kot je predmet v tem postopku. Tožnica v drugem postopku želi vpogledi v „stari“ osebni imenik za k.o. Trava in k.o. Draga. Drugostopenjski organ ugotavlja, da se zahtevi tožnice z dne 15. 7. 2009 in 11. 8. 2010 smiselno popolnoma ujemata. Ne gre za zahtevo po drugih dokumentih, ki jih tožnica še ni zahtevala in o katerih še ni bilo odločeno, temveč gre za vsebinsko enako zadevo. V konkretni zadevi je torej podan pogoj teka upravnega spora, na podlagi katerega mora organ zahtevo prosilca zavreči po 4. točki prvega odstavka 129. člena ZUP, saj ta zapoveduje takšno ravnanje organa, kadar se o isti upravni zadevi že vodi upravni ali sodni postopek. V konkretnem primeru pa pred Upravnim sodiščem v Ljubljani poteka sodni postopek, in sicer upravni spor pod opr. št. I U 512/2010.

3. Tožeča stranka v tožbi navaja, da se ne strinja s prvostopenjsko odločbo, ker morajo zahtevani dokumenti obstajati pri prvostopenjskem organu. Navaja, da je predsednik Okrajnega sodišča v Kočevju odgovoren za zakonito poslovanje, materialno varnost in ohranjanje dokumentarnega gradiva. Moral bi predložiti dokaz o uničenju. Drugostopenjski organ ni pozval predsednika sodišča, naj predloži zahtevano dokumentarno gradivo niti informacije o uničenju gradiva. Ni res, da se zahtevi tožnice z dne 15. 7. 2009 in 11. 8. 2010 smiselno popolnoma ujemata. V prvi zahtevi je zaprosila za pregled in fotokopiranje originalnih osebnih imenikov oziroma seznamov posestnikov za k.o. Draga in k.o. Trava, v katerih so njeni pokojni predniki vpisani kot lastniki posesti v Srednji vasi pri Dragi ter Dragi, medtem ko je v zahtevi z dne 11. 8. 2010 in dodatno zahtevi z dne 1. 9. 2010 zahtevala od prvostopenjskega organa, naj predloži dokumentacijo o uničenju zahtevanih osebnih imenikov v primeru, če ne bo predložil imenikov, pri čemer je natančno navedla predpise, po katerih imajo imeniki kot tudi dokumentacija o uničenju trajno vrednost in morajo obstajati na Okrajnem sodišču v Kočevju. Iz izpodbijane odločbe izhaja, da je tožena stranka v prvem postopku prejela tako stare kot nove osebne imenike, odločeno pa je bilo samo o novih osebnih imenikih, kar izhaja iz odločbe z dne 8. 3. 2010. Ko ji je prvostopenjski organ poslal kopijo osebnega imenika za k.o. Trava in k.o. Draga s prekritimi imeni in priimki posestnikov, je ugotovila, da je poslal druga osebna imenika in ne tistih, katera je zahtevala. Tožena stranka je lahko zlahka ugotovila, katera imenika sta stara in katera nova; nova imena ne vsebujeta niti [redacted] niti [redacted] niti ostalih posestnikov na M iz [redacted], po katerih se vodi postopek denacionalizacije. Nova imenika ne predstavljata prepis starih osebnih imenikov. V prejšnjem postopku je tožena stranka odločila le o novih osebnih

imenikih, medtem ko o ostalih, originalnih imenikih še ni odločila, niti ni odločila o zahtevani dokumentaciji o uničenju, ki se hrani trajno. V predmetnem postopku bi tožena stranka lahko zahtevala od prvostopenjskega organa, da ji skladno s 1. točko 10. člena Zakona o informacijskem pooblaščenca nemudoma pošlje zahtevano dokumentarno gradivo. Če tega gradiva ne bi predložil, je tožena stranka dolžna zahtevati od organa, da skladno z njegovimi pojasnili o uničenju gradiva predloži dokumentacijo o uničenju dokumentarnega gradiva. Kot izhaja iz izpodbijane odločbe, je tožena stranka v prvem postopku dejansko pridobila zahtevana stara osebna imenika, zato jih v drugem postopku ni ponovno zahtevala, ampak je pridobila izjavo uslužbencev zemljiške knjige o neobstoju starih osebnih imenikih. Tožena stranka je opravila ogled *in camera*, čeprav se to opravi le izjemoma, če prosilec prosi za občutljive podatke. Tožeča stranka dejansko zahteva na podlagi Zakona o zemljiški knjigi vpogled v dokumente, ki vsebujejo informacije javnega značaja oziroma informacije o nepremičnini, ki je pripadala njenim pravnim prednikom in do katerih ima upravičen pravni interes. Stara osebna imenika morata obstajati v zemljiški knjigi v Kočevju. Tožnica zahteva samo tiste podatke oziroma informacije, do katerih je upravičena po predpisih, ki veljajo za zemljiško knjigo. Tožnica predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo in sklep odpravi. Z dopolnitvijo tožbe z dne 19. 10. 2011 tožnica izpodbija tudi odločbo prvostopenjskega organa.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da je pri ogledu *in camera* dne 10. 11. 2010 popolnoma ugotovila dejansko stanje. Prisotni so bili vsi zaposleni pri organu prve stopnje, ki bi kaj vedeli o zadevi in tudi upokojena bivša vodja zemljiške knjige. Ugotovljeno je bilo, da prvostopenjski organ ne razpolaga z drugimi dokumenti, ki bi bili predmet tožnične zahteve, kot s tistimi, katerih posredovanje je že naložila z odločbo z dne 8. 3. 2010. Tožena stranka vztraja pri tem, da je tožnica z zahtevo z dne 15. 7. 2009 kot s kasnejšo zahtevo z dne 11. 8. 2010 zahtevala iste dokumente, stare oziroma originalne sezname posestnikov v k.o. Trava in k.o. Draga. Predmet presoje v konkretni upravni zadevi ni bila zahteva tožnice po posredovanju listine o uničenju zahtevanih dokumentov. V vlogi z dne 1. 9. 2010 je zgolj navedla, da zahteva, da predsednik sodišča podkrepi dejstvo o uničenju starih osebnih imenikov z dokazom. Tožnica se glede zahteve o dokumentu o uničenju osebnih dokumentov ni obrnila na toženo stranko s pritožbo. Iz navedenih razlogov tožena stranka ta del navedb tožnice obravnava kot argumentacijo zato, da bi stari osebni imeniki morali obstajati, če ne obstaja dokaz o njihovem uničenju. Zato ne držijo navedbe, da je tožena stranka prezrla zahtevo tožnice z dne 1. 9. 2010. Tožena stranka poudarja, da v postopku po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja ob ugotovitvi neobstoja določene dokumentacije, ni dolžna zahtevati predložitve dokaza o uničenju, saj ugotavlja obstoj dokumentov, ne pa zakonitosti ali drugih okoliščin uničenja zahtevanih dokumentov. Ne držijo tudi navedbe, da je uporaba inštituta ogleda *in camera*

možna le, kadar gre za občutljive podatke, saj tako pojmovanje nima osnove v Zakonu o informacijskem pooblaščenju. Neutemeljene pa so tudi tožbene navedbe, da je bila tožnica izločena iz tega postopka, saj je možnost tožene stranke, da opravi ogled brez prisotnosti strank, osnovana na zakonu. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

5. Tožnica v pripravljalni vlogi z dne 29. 12. 2011 navaja, da je zahtevala, naj se jo obravnava po Zakonu o zemljiški knjigi z izkazanim pravnim interesom. Pojasnjuje, zakaj bi ji moral prvostopenjski organ omogočiti dostop do obstoječe dokumentacije. Podrobneje pojasnjuje, kako bi moral po njenem mnenju postopati organ prve stopnje. Nadalje navaja, da je v začetku devetdesetih letih vpogledala v stare imenike, ki so bili na razpolago v zemljiški knjigi, torej je vanjo vpogledala tudi sedanja vodja zemljiške knjige. Nepravilna je ugotovitev tožene stranke, da prvostopenjski organ ne razpolaga z drugimi dokumenti, kot s tistimi, katerih posredovanje je z delnim dostopom naložila že z odločbo z dne 8. 3. 2010. Tožnica meni, da je bil predmet presoje v novi zahtevi tudi dokument o uničenju starih osebnih imenikov. Tožnica vztraja, da je tožena stranka to prezrla. Ne drži navedba, da je tožnica v predmetnem postopku zahtevala iste dokumente, kot v prvem postopku. Tožnica tudi meni, da je bila kratena njena pravica biti navzoča pri ogledu, saj 200. člen ZUP določa, da imajo stranke pravico biti navzoče pri ogledu. 11. člen Zakona o informacijskem pooblaščenju se v danem primeru ne bi smel uporabiti. Inštitut ogleda *in camera* je enak ustni obravnavi.
6. Sodišče je v ta postopek pritegnilo tudi Okrajno sodišče v Kočevje kot stranko z interesom, ki je sodišču posredovalo vlogo, v kateri navaja, da se je tožnica v zvezi z obravnavano problematiko že obrnila na vse inštitucije in da so tudi pojasnili, da ji ne morejo ugoditi, saj listina pri sodišču ne obstaja oziroma je preprosto ni.
7. Tožnica v pripravljalni vlogi z dne 18. 1. 2012 navaja, da so stari osebni imeniki po vseh okrajnih sodiščih dostopni vsem za vpogled in prepisovanje. Ti imeniki se hranijo trajno, poleg tega pa ima tudi upravičen pravni interes, da vpogleda v zaprosena imenika.

K točki 1 izreka:

8. Sodišče je tožbo v delu, ki se nanaša na izpodbijanje odločbe prvostopenjskega organa, zavrglo iz sledečih razlogov:
9. Tožnica je prvostopenjsko odločbo izpodbijala z dopolnitvijo tožbe. Drugostopenjski organ je s svojo odločbo odpravil odločbo prvostopenjskega organa in je sam odločil o tožnični zahtevi, torej je odločba prvostopenjskega organa že odpravljena. Tožnica tako ne more zahtevati več njene odprave, torej tak

zahtevek ne more biti v njenem pravnem interesu. Ker je odločba že odpravljena, tožnica ne izkazuje več pravnega interesa za vodenje postopka glede izpodbijanja prvostopenjske odločbe, temveč le glede drugostopenjske odločbe. Sodišče mora po uradni dolžnosti paziti, da pravni interesa obstaja ves čas postopka. Ker je sodišče ugotovilo, da je tožnici pravni interes za vodenje postopka glede prvostopenjske odločbe, ki je že odpravljena, prenehal, se ne more opredeliti glede domnevnih napak, za katere tožnica zatrjuje, da jih je storil prvostopenjski organ, saj je bila prvostopenjska odločba odpravljena z drugostopenjsko odločbo. Glede na navedeno je sodišče na podlagi 6. točke prvega odstavka 36. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) tožbo zavrglo v delu, v katerem se nanaša na izpodbijanje prvostopenjskega akta, saj očitno ne posega več v pravico ali neposredno, na zakon oprto osebno korist tožnice.

K točki 2 izreka:

10. Tožba v delu, ki se nanaša na izpodbijanje drugostopenjske odločbe, ni utemeljena.
11. Drugostopenjski organ je svojo odločitev oprl na 4. točko prvega odstavka 129. člena ZUP, ki določa, da organ zahtevo s sklepom zavrže, če se v isti upravni zadevi že vodi upravni ali sodni postopek, ali je bilo o njej že pravnomočno odločeno, pa je stranka z odločbo pridobila kakšne pravice, ali so ji bile naložene kakšne obveznosti. Enako ravna tudi, če je bila izdana zavrnilna odločba in se dejansko stanje ali pravna podlaga, na katero se opira zahtevek, ni spremenilo. Sodišče je ocenilo, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je v času odločitve drugostopenjskega organa o isti upravni zadevi že bilo odločeno oziroma je v času izdaje odločbe tekel sodni postopek zoper to odločitev, in sicer upravni spor. Iz navedenega razloga so bile podane okoliščine, zaradi katerih je morala tožena stranka tožnično zahtevo zavreči. Sodišče glede navedenega sledi utemeljitvi izpodbijane odločbe, zato skladno z določilom drugega odstavka 71. člena ZUS-1 ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na odločitev tožene stranke. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je z odločbo z dne 8. 3. 2010 odločala o vseh obstoječih imenikih, s katerimi prvostopenjski organ razpolaga in da se zahtevi tožnice z dne 15. 7. 2009 in 11. 8. 2010 smiselno popolnoma ujemata ter da ne gre za zahtevo po drugih dokumentih, ki jih tožnica še ni zahtevala in o katerih še ni bilo odločeno, temveč gre za vsebinsko enako zadevo.
12. Sodišče se v tem postopku ne more opredeljevati do tožbenih navedb v zvezi s tem, ali dokumentacija, ki jo želi tožnica videti, obstaja, ker je to stvar drugega postopka, saj se v tem upravnem sporu izpodbija akt, ki je izključno procesne narave. V tej zadevi je bistveno le to, ali je bilo o isti zadevi dejansko že enkrat odločeno in ali je v času izdajega akta o njej tekel sodni postopek.

13. Tožnica navaja, da ne drži, da bi se njeni zahtevi z dne 15. 7. 2009 in 11. 8. 2010 smiselno ujemali. Kot je razvidno iz odločbe z dne 8. 3. 2010, je tožnica dne 15. 7. 2009 vložila zahtevo, v kateri je zahtevala med drugim pregled in eventualno fotokopiranje originalnih seznamov posestnikov v k.o. Trava in k.o. Draga, v katerih so bili njeni pokojni predniki vpisani kot lastniki posesti v Srednji vasi pri Dragi ter Dragi. V zahtevi z dne 11. 8. 2010 pa je zahtevala, naj ji sodišče predloži na vpogled osebni imenik za k.o. Trava in k.o. Draga, v katerih so navedeni njeni predniki. Sodišče glede na navedeno meni, da gre vsebinsko za isto zadevo. Res je sicer, da je zahtevo z dne 11. 8. 2010 dopolnila z vlogo z dne 1. 9. 2010, v kateri med drugim navaja, da če so imeniki uničeni, da naj sodišče to „dejstvo“ podkrepi z dokazom v obliki listine, iz katere bo razviden datum uničenja, predpis, ki določa uničenje itd., vendar pa sodišče meni, da zaradi tega ta zahteva ni bistveno drugačna od tiste iz leta 2009 in se glede tega sodišče pridružuje stališču tožene stranke iz odgovora na tožbo, da predmet presoje v konkretni upravni zadevi ni bila zahteva tožnice po posredovanju listine o uničenju zahtevanih osebnih imenikov. Sodišče meni, da je tožena stranka, kot tudi sama navaja v odgovoru na tožbo, utemeljeno smatrala, da gre le za argumentacijo tožnice za to, da bi stari osebni imeniki morali obstajati, če ne obstaja dokaz o njihovem uničenju. Dodatno pa sodišče k tej argumentaciji tožene stranke še dodaja, da je v samem zahtevku vloge z dne 1. 9. 2010 navedeno, da tožnica zahteva vpogled v zaprosena osebna imenika, ki po njenem mnenju nedvomno obstajata na sodišču, v nasprotnem primeru pa zahteva, naj se izda sklep o zavrnitvi zahteve za vpogled v osebni imenik, da bo imela pravno varstvo. Tak zahtevek je oblikovan v zadnjem odstavku dopolnitve zahteve z dne 1. 9. 2010. Tudi v pritožbi zoper prvostopenjsko odločbo tožnica meni, da bi osebni imenik moral obstajati in izraža stališče, da se mora dokumentacija o uničenju nepotrebne dokumentarne gradiva hraniti trajno, v pritožbenem zahtevku pa predlaga, naj pritožbeni organ izpodbijano odločbo odpravi ter odloči, naj se prvostopenjskemu organu naloži, da pritožnici omogoči vpogled v zaprosena stara osebna imenika. Torej je glede na njen zahtevek bilo pravilno odločeno, ko je drugostopenjski organ smatral, da je predmet te upravne zadeve vpogled v imenike in da je bilo o tem enkrat že odločeno, ne pa vpogled v dokumentacijo o uničenju gradiva.
14. Tožnica tudi navaja, da je tožena stranka v prvem postopku odločila in izdala odločbo le o novih osebnih imenikih, medtem ko o ostalih še ni odločila. S to tožbeno navedbo se sodišče ne more strinjati, saj je tožena stranka v tem postopku sama opravila ogled in izvedela, da prvostopenjski organ starih imenikov nima in da v tem postopku ni novih dejstev in okoliščin, zaradi katerih bi bilo potrebno odločiti drugače kot prvič. Tožena stranka se je torej sama prepričala, da gre za isto zadevo. Sodišče tudi pritrjuje toženi stranki, da ni možno upoštevati navedb tožnice o kršitvi postopka, ker naj bi bila neutemeljeno izločena iz postopka. Možnost tožene stranke, da opravi ogled brez prisotnosti strank, je osnovana na

zakonu, konkretno na 11. členu Zakona o Informacijskem pooblaščenecu, ki določa, da Informacijski pooblaščenec lahko opravi procesno dejanje v zahtevi za dostop do informacije javnega značaja brez prisotnosti stranke, ki zahteva dostop do informacije javnega značaja.

15. Sodišče želi poudariti še to, da je bila s sodbo opr. št. I U 512/2010-32 z dne 7. 12. 2011 odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-165/2009/7 z dne 8. 3. 2010 delno odpravljena, in sicer v točki 3 izreka, ki se nanaša na seznam posestnikov v k.o. Trava in k.o. Draga, torej ravno v delu, ki je v tej zadevi sporen. To pa pomeni, da je zahtevek tožnice glede na to sodbo ponovno v odločanju pri upravnem organu, kar pa ne more spremeniti dejstva, da je v času izdaje akta, ki se izpodbija v tem upravnem sporu, bilo o zadevi že odločeno v drugem postopku, o njej je tekel upravni spor in je odločitev o zavrženju zahteve iz tega razloga bila pravilna, zato je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo.

PRAVNI POUK:

Zoper sklep pod tč. 1 je dovoljena pritožba v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vložijo priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vložijo le osebe, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

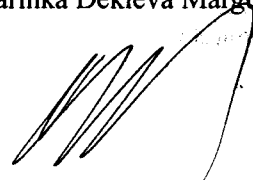
Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da bi začasno opravljal pravdna dejanja, ampak pritožbo zavrže (peti odstavek 98. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Zoper sodbo pod tč. 2 pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 14. marec 2012

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.